

Sygn. akt II PK 156/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w E.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w E. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w E. z dnia 18 czerwca 2014 r. i oddalił powództwo M. P. przeciwko M. Spółce z o.o. w E. o odszkodowanie oraz odprawę.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 25 § 1 i art. 30 § 1 pkt 5 k.p., przez ich błędną wykładnię i błędne zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że łącząca strony umowa o pracę była umową na czas wykonania określonej pracy a nie umową terminową i uległa rozwiązaniu wskutek wykonania przez powoda przewidzianej nią pracy członka zarządu - dyrektora spółki poprzez odwołanie go z funkcji członka zarządu spółki, w sytuacji w której w świetle poglądów jednoznacznie wyrażanych w piśmiennictwie wskazuje się, iż stosunek pracy członka zarządu nie może być kwalifikowany do umów określanych jako umowy na czas wykonania określonej pracy i winien być oceniany „jako

umowa terminowa bądź to zawarta na czas oznaczony, bądź zawarta na czas nieoznaczony”.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie apelacji strony pozwanej, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego problemu niejasnej ochrony trwałości stosunku pracy członków zarządu spółek kapitałowych jako organów korporacyjnych oraz jednocześnie pracowników tych spółek i charakteru łączącego te osoby ze spółką stosunku pracy, którego trwanie zostaje związane w umowie o pracę z pełnieniem funkcji korporacyjnej członka zarządu spółki bądź to jako stosunku zawartego „na czas wykonania określonej pracy” bądź jako stosunku pracy w oparciu o „umowę o pracę na czas określony”. Skarżący wskazał, że aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego zdaje się zmierzać ku przyjęciu, iż w tego rodzaju sytuacjach umowę o pracę członka zarządu należy traktować jako umowę zawartą na czas wykonania określonej pracy, natomiast w piśmiennictwie przedmiotu przeważające jest stanowisko skłaniające się ku uznaniu tego rodzaju zatrudnienia jako stosunku pracy zawartego bądź to na podstawie umowy o pracę na czas określony, bądź to na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, którego istota wręcz nie pozwala na konstruowanie stosunków pracowniczych opartych o umowę na czas wykonania określonej pracy. Skoro zatem pozostająca w opozycji do przeważającego poglądu doktryny linia orzecznicza nie znajduje uzasadnienia w świetle argumentacji podnoszonej w literaturze, a przemawiającej za przyjęciem odmiennej od prezentowanej przez Sądy oceny charakteru tego rodzaju stosunku pracy, niezbędne jest rozstrzygnięcie tego problemu prawnego w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

W pierwszym rzędzie skarżący, ograniczając się do sformułowania wątpliwości i stwierdzenia, że stanowi ona istotne zagadnienie prawne, nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wywodu jurydycznego w tym zakresie, ale nawet nie wskazuje przepisu (przepisów) prawa, na tle którego zagadnienie to miałyby się wyłaniać. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Ponadto podnoszona przez skarżącego kwestia była niejednokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który przyjmuje, że nie ma przeszkód prawnych dla związania czasu trwania umowy o pracę z pełnieniem funkcji w zarządzie. Umowa o pracę zawierana na czas wykonania określonej pracy stanowi bowiem odrębny rodzaj umowy o pracę w rozumieniu art. 25 § 1 k.p., która rozwiązuje się z dniem wykonania pracy, dla której była zawarta (art. 30 § 1 pkt 5 k.p.), a wcześniej nie może zostać wypowiedziana. W przypadku członka zarządu spółki prawa handlowego oznacza to tyle, że umowa o pracę zawarta na czas wykonania pracy związanej z pełnieniem określonej funkcji w zarządzie ulega rozwiązaniu wskutek jego odwołania z pełnionej funkcji (por. np. wyroki z dnia 25 stycznia 2007 r. I PK 213/2006, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 63; z dnia 20 marca 2009 r. I PK 182/2008, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 258; z dnia 29 marca 2011 r. I UK 316/2010, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 124; z dnia 12 lipca 2012 r. II PK 308/2011, LEX nr 1267165). Skarżący, poza powołaniem się na niesprecyzowane poglądy doktryny, nie przedstawia żadnej argumentacji prawnej uzasadniającej odstępnie od tego poglądu.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

